

til samme Pris som vi andre, for det er noget langt og tyndt, det, man kalder strøget Byg. De kan ikke dyrke de Havresorter, som vi kan paa de gode Jorder, de maa have Sværdhavre, graa eller sort Havre, hvad de nu kalder den deroppe, som absolut ikke betinger samme Pris som anden Havre. Jeg ved derfor ikke, hvorfor de i det Øjeblik, det er Staten, der skal betale, vil insistere saa stærkt paa at faa den samme Pris.

Medens jeg anser Rugvægten for at være for lav, er Hvedevægten i Relation hertil sat for højt. Der er neppe nogen Mening i, at 114 Punds Rug skal betales med samme Pris som 128 Punds Hvede, og det store Spillerum fra 114 til 118 er ganske overordentlig uheldigt, fordi det vil animere den, der faar Kornet, til at blande. Har han faaet meget omkring de 118, kan han købe en hel Del, der ligger under 114, til en billigere Pris og blande det op, saaledes at det hele vejer 114 eller, hvis han vil være paa den sikre Side, $114\frac{1}{2}$ Pund hollandsk, og saa der tage en Avance, der aldeles ikke tilkommer ham. Efter min Mening bør den hollandske Vægt for Rug sættes op til mindst 118 og Spillerummet gøres betydelig mindre, helst 1 Pund, til Nød 2, men absolut ikke 4, som det her foreslaas. Lad os sætte, at en Mand leverer Rug til 123—124 Pund. Det er slet ikke noget Tankeeksperiment, thi der er i Aar tærsket megen Rug til 124 Pund. Lovforslaget rækker ikke længere end til 122. Det anser jeg ogsaa for en Fejl, hvorfor skal det ikke paaskønnes, at en Mand leverer 123 Punds Rug i Stedet for 122 Punds? Den er mere værd, og jeg synes godt, man kunde gaa til Tops her. Der er ikke langt til Toppen, det er meget sjældent, der avles Rug, der vejer mere end 125 Pund hollandsk. Man vil efter Lovforslaget have det Særsyn, at en Mand, der leverer 122 Punds Rug, faar 1 Kr. 60 Øre mere for Tønden end den Mand, der leverer 128 Punds Hvede. Det synes jeg ikke, man kan have, jeg synes, det er rent ud sagt en Meningsløshed, som vi maa se at komme bort fra.

Man mener fra visse Sider, at Fodringsforbud og Udførselsforbud for Brødkorn vilde være tilstrækkeligt, saaledes at man kunde komme ind i fri Handel. Det tror jeg desværre ikke, det vilde være. Jeg er ganske sikker paa, at der saa vilde gaa Spekulation i Kornhandelen baade til stor Skade for Befolkningen, hvad Brødprisen angaar, og til liden Glæde for Landmændene, for det vilde i det hele og store

ikke være dem, som lukrerede derved. Jeg har gennem mange Aar hørt til dem, som har hadet Maksimalpriserne af et godt Hjerte, men jeg tror absolut, de er nødvendige, i alt Fald endnu et Aar. Jeg tror, at vi desværre heller ikke kan undvære Statslagre som Modtagere og Fordelelere af Korn. Jeg tror, at Landmændene vilde være overmaade ilde stedte, hvis de som Helhed skulde ligge med det. Der kan være enkelte Gaarde med tilstrækkelig Magasinplads, hvor de kan have det liggende, men det er ikke gennemgaaende saaledes, og i alt Fald fordrer Kornet megen Pasning paa Lofterne. Jeg tror derfor, det er absolut nødvendigt at have Statslagre, og jeg maa ogsaa der i høj Grad paaskønne, at den højtærede Landbrugsminister har haft sin Opmærksomhed henvendt paa, at Udgifterne ved Statslagrene vil blive betydeligt forringet, hvis Beregningen holder Stik. Det kunde maaske tænkes, at den ikke fuldt ud holder Stik. Men i alt Fald en betydelig Besparelse tvivler jeg ikke om, der bliver, selv om den ikke bliver saa stor, som man antager. Derfor er det en meget fornøftig Foranstaltning, at Landmændene faar en stigende Pris for deres Korn, naar de selv vil opbevare det. Et andet Spørgsmaal er, om Stigningen er tilstrækkelig stor. Man maa huske paa, at Diskontoen er høj, og alene Forrentningen af Kornet med normal Bankrente i en Maaned andrager saadant noget som 28, 29, skal vi sige 30 Øre. Den første Maaned, man opbevarer det, faar man 40 Øre. Med andre Ord, der er kun 10 Øre til Svind, altsaa under $\frac{1}{400}$. Det er for lidt, det kan ikke gaa. Og de næste Sæts er kun paa 30 Øre; de dækker altsaa kun Forrentningen og giver intet for det Svind, som ikke udebliver. Jeg tror, at man skal animere Landmændene til at beholde deres Korn hjemme. Det er billigere end Opbevaringen paa Statslagrene, og ad den Vej kan der altsaa forventes nogen Besparelse.

Lovforslaget har i Virkeligheden to Sider. Den ene Side angaar Fremskaffelsen af Korn, den anden Side omhandler Brødkornets Nedsættelse. Man kan ikke sige, at disse to Ting ikke har noget med hinanden at gøre, men jeg synes, man har Lov til at sige, at de er af saa vidt forskellig Natur, at man kunde have ønsket, de var fremkommet som to særskilte Lovforslag i Stedet for at være kædede sammen. Den ene Side tager, som jeg sagde før, Sigte paa at fremskaffe det til Befolkningens Forsyning med Brød nødvendige